

השוטרים היכו את הנשים

כולם ירעו שיהיה חם בבית-המישפט, ביום הראשון בנזק. מישפחת פירסמו מר לא הסתירה זאת. בנייה-מישפחה פירסמו מר רעה בעיתונות על האירוע שיתקיים ברחבת

מפני שסירבה לרדת במדרגות. «באתי ל־מישפט של בעלי, וסירבתי ללכת. מה זה, רלתיים סגורות?» היא טענה שגררו אותה על פני קומה שלמה, עד שראיתי את המכות שקיבלה. גבר שנעצר, והושב לידו, לא הוכה, למרבה הפלא. אבל במהלך המהומה נשבר אחד הספסלים, שאותם הציבו השוטרים כמחסום במעבר. האשה האחרונה שהובאה למקום היתה מחוטרת-הזכרה. היא לבשה מכנסיים ורודים ונגררה על־ידי שוטרים. הם השכיבו אותה על ספסל וגררו את הספסל לעבר חברותיה. «היא בהריון», אמרו הנשים, «תביאו לה מים או משהו». שוטרת של בית-המישפט הביאה לה כוס־מים. אחרי שהתאוששה האשה השוכבת, נלקחו כל השלוש למעצר. במהלך העניינים נכחו במקום שני קציני־מישטרה בכירים, יהודה וילק וחזי לרר. בשלב מסוים פניתי לחזי לרר ושאלתי אותו אם ראה את המכות. הוא אמר שגם הוא חש בדחיפות ונפגע. הוא אמר שהנשים השתוללו והיה צורך להתגבר עליהן. הסכרתי לו את אשר ראיתי כמו ענייני, והוא אמר כי רק לאחר שהושמו האזיקים על ידי הנשים הן נרגעו —

המהומה של האלפרונים בבית-המישפט. היא בהריון! הביאו לה מים או משהו"

דבר שבעליל לא היה נכון. וילק שתק. במשך כל האירוע צילם את הכל צלם צעיר ועגול־פנים. הוא לבש חולצה, ועליה סמל־מישטרה. שאלתי אותו אם הוא צלם־מישטרה, והוא אישר זאת. שמו, כפי שהסתבר לי, עדי, והוא אמר שאין כל סיכוי לקבל את התמונות, אפילו אם העולם הזה יבקש זאת מרובת מחוז תל־אביב. ווכך היה. פניתי לדוברת המישטרה, ביקשתי את התצלומים (ועניתי בסירוב). זהו דיווח של עדת-ראייה. אינני אהדת של מישפחת אלפרון או של אלימות. אבל המחזה של מכות לנשים בתוך מיסדרונות בית-המישפט על־ידי אנשים האמורים להיות טובים מהנאשמים ולשמור על החוק — נראו לי כדבר ציני ובלתי־מוסרי. לא אוכל לזהות את השוטרים שהיכו, מכיוון שלא ראיתי את פניהם, והכל קרה במהירות. היו ררושות לי כמה דקות להתייעש כדי להתלונן על מה שראיתי באוזני חזי לרר, הקצין הגבוה שיהיה במקום, אבל לא נראה לי שהוא התרגש מדבריי. אינני יודעת מה ניתן לעשות במיקרה כזה, חוץ מאשר להתייעש באוזני הציבור. מי שהתרגל להכות נשים ערביות ממשיך להכות נשות-אסיריים, ואחר־כך מי יודע? **אילנה אלון**

על הספסל שליד הקיר. ראשה נחבט בקיר והיא המשיכה למלמל. «לא עשיתי כלום, זה לא אני...» במשך כל התקרית לא הרימה האשה יד על השוטרים, ולא קיללה או גירפה אותם. היא התגוננה והצהירה על חפותה. שוטר כבל את ידיה מאחורי גבה, ואמר לה לשבת. בינתיים שמעתי צעקות מצידו השני של גרם־המדרגות. ראיתי חבורה של שוטרים מתגורדים מעל אשה לבושת שחורים, ששימ לתימהיני שלה התרוממה עד חגורתה. האשה נגררה על הארץ בגרם המעלות עד לספסל שמול דלת האולם. היא צעקה, וראיתי רגל של שוטר נשלחת לעבר ביטנה, כשהיא כורעת על ברכיה. גם אותה הושיבו על הספסל ליד חברתה. היא צעקה. איפה כל הצלמים? למה הם לא מצלמים כשכמים אותנו? הצלמים היו באותו רגע במקום אחר. פניתי לעורך־דין שעמד בסמוך ושאלתיו לשמן של הנשים. האשה המתולתלת הוצגה כאסתר (אתי) ישראל, אשתו של הנאשם שהשחוריים, שבעטו בביטנה, הוצגה כירד־נה אלפרון, אשתו של ניסים. ירדנה אמרה לשוטרים שיש לה בבית שלושה תינוקות, ואין מי שיטפל בהם. היא סיפרה שהיכו אותה

בית-המישפט, כמאתה על מעצרו המתמשך של האחים ושותפיהם־לעסקים. המישטרה נצרכה כהתאם לכך. כוחות גדולים היו באו־לם, במיסדרון ובכל בניין בית-המישפט. נשים וילדים, בני מישפחות הצעורים, חילקו פרחי ציפורן אדומים לקהילה־סקרנים. גבר גבוה חילק סרטי־נייר שחור למעוניינים. כולם ביחד שרו הניקור לא נפחדו כלל. אחת הנשים נשאה נאום אל מול העיתור נאים והצלמים, והסבירה על התנכלויות המי־שטרה לבעלה ולמישפחתה. כל אותו זמן נערך באולם מישפטם של הנאשמים. באולם הסמוך, זה של השופטת שרה סירוטה, נערך מישפט אחר. שירת הני שים הפריעה למהלך הדיונים. השופטת סירר טה קראה לשוטרי בית-המישפט וביקשה מהם לפעול. עד לאותו הרגע עמדו השוטרים שקטים ושלווים, ולא נכנסו לעימות עם הנשים, אבל אחרי הוראת השופטת התחילו השוטרים לר־חוק את המתקהלים במורד המדרגות. המישפחות לא ירדו ברצון. הדחוק והרחיפות גרמו לכך שכמה אנשים התגלגלו במדרגות, וחלי־קם פתחו בצעקות. העיתונאים והצלמים ירדו עם הקהל למ־טה, ואני נשארתי ליד דלת האולם. לפתע ראיתי שלושה שוטרים שוכבים אשה צועקת.

סכנה: שלום עולמי

(המשך עמוד 11)

הראגה המקננת בלב קברניטי התעשייה הביטחוניית אינה מיידית, אלא לטווח יותר רחוק. למשך השנתיים הקרובות, ייצוא־הנשק הישראלי מובטח על־ידי חווי־אספקה קיימים. כל ייצוא צבאי משתרע על פני כמה שנים. **אולם המצב הבינלאומי הפוליטי והכלכלי, מאיים על המשך העסקים האלה, מעבר לשנתיים הקרובות.** המקור לראגה נוגע קודם כל לארצות־הברית עצמה. ישראל מקבלת מארצות־הברית סיוע צבאי כסכום העצום של 1.8 מיליארד דולר. חלק־הארי מסכום זה מוצא בארצות־הברית עצמה, על פרויקטים שונים. יש הטוענים כי חלק זה אינו מועיל לכלכלה הישראלית, ויש הטוענים כי עצם הימצאות סכום כזה ברשות צה"ל מפתה את צה"ל לעסוק בפרוייקטים שאינם רווישים לו. ראשי מערכת־הביטחון מכחישים זאת. הם טוענים שהם מעדיפים לעשות פרויקטים בארצות־הברית, מפני ששם קיים ביטחון ל־טווח־יזמן סבירים. התקציב האמריקאי נקבע זמן ניכר מראש, ואין בו הפעות. התחייבות היא התחייבות, ואין האמריקאים חוזרים בהם. לעומת זאת, התקציב הממשלתי הישראלי נקבע רק ברגע האחרון, יש בו תמיד הפתעות ותהפוכות, הכל נעשה בדרך של אילתורים ועמידה על המקח, וקשה לתכנן מראש.

הסיוע האמריקאי יקטן. ההזמנות האמריקאיות יצטמצמו. השוק העולמי יצטמק, המחירים ירדו. אבל איך עוברים לסחורה אחרת?

אולם לא כל הסיוע הצבאי האמריקאי מוצא בארצות־הברית, למזר בת המשק האמריקאי. מתוך הסכום של 1.8 מיליארד דולר, 0.9 מיליארד מגיעים לישראל.

זה נעשה בשתי ררכים: 400 מיליון דולר הופכים לשקלים ומוצאים בישראל עצמה (כספי המרה).

● סכום דומה מוצא בישראל כדרך של קבלנות־מישנה. כלומר, על האמריקאים למ־סור הזמנות לחברות ישראליות, העומדות ב־תחרות. זוהי עזרה משמעותית למיפעלים ישראלים.

עכשו מרחף ענן שחור מעל לגן־עדן זה. יתכן שזהו סופה של תקופה. בעיקבות המצב הבינלאומי החדש, בעידן הפרסטרויקה, גובר הלחץ בארצות־הברית ל־הקטין באופן משמעותי את התקציב הביטחוני העצום, ולהעביר משאבים לתחומים אחרים — המילחמה בסמים, המילחמה בעונני, שיקום הכלכלה.

כאשר יישא לחץ זה מרי, וקברניטי טי הביטחון האמריקאי יצטרפו להי־דק את ההזמרה, הסיוע הצבאי למזר־נות זרות, ובראשן ישראל, מוכרח לסבול. הסיוע הצבאי לישראל יקטן כולו, קרוב להדאי.

יתר על כן, כאשר ייווצר, כתרי צאה מכך, משבר בתעשיית־הנשק האמריקאית, תקטן מאוד הנכונות להעביר הזמנות לקבלני־מישנה ישראליים. יש לצפות לביטול ההזמנות האלה או להקטנתן, והדבר מסכן במישרין מיפעלים ישראלים.